

17

רחמנא זעמה עד שהטלפון כמעט הוציא אדים. "אני שדכנית
כבר שלושים שנה! מעולם לא קרה לי דבר כזה. לבטל פגישה
בהתראה של שעתיים בלי שום סיבה, חרפה!"

"ארבע שעות", דייקה יוכבד בעליבות. "וזה לא בלי סיב - - -"

"אני מציעה לך", השדכנית קטעה את דבריה, לא מעוניינת
לשמוע, "שבמקום לשלוח את הילד לפגישות, תשלחי אותו
לפסיכיאטר. ממני תשכחי. אני לא אציע לכם שום שידוך יותר,
לא לאלישע ולא לבאים בתור. לא אפיל בפח את המשודכים
שלי, בשום אופן לא."

ליוכבד התחשק לכבות את הטלפון וללכת לבכות בפינה שקטה,
אך היא לא עשתה זאת. חששה לסתום את הגולל על יחסיה עם
השדכנית האחרונה שעדיין מציעה להם הצעות.

"גם בשביל אלישע זה פתאומי, תאמיני לי. קיבלנו איזו הודעה ש... זאת אומרת, התברר לנו משהו בקשר לאלישע. הוא ממש שבור, לא מסוגל לשום דבר. לא הוא בחר את העיתוי, אלו ידיעות שהגיעו אלינו בכוח, בלי שנרצה".

גלגלי מוחה של השדכנית עבדו במרץ. איזו הודעה שוברת לבבות אפשר לקבל פתאום? כנראה תוצאה של בדיקה רפואית. כשהיא חושבת על זה, היא קולטת שזה באמת נורא, לקבל את ההודעה על המחלה בדיוק ערב פגישה. איך אפשר להיפגש ככה, מתוך מחשבות על הטיפולים, הניתוחים, הסיכונים? ובשביל מה להיפגש, באמת? מי תרצה להתחתן עם בן אדם שאינו יודע אם הוא יקום מחר מהמיטה?

קולה התרכך בבת אחת. "יוכבד, אני אתכם. הלב קרוע. תקשיבי לעצה שלי: אל תסתירו כלום. אתם זקוקים עכשיו לכל תמיכה. של הציבור, של הקהילה, של עם ישראל. אתם זקוקים לתפילות. תני לי את השם המלא שלו ושליך, ואני אתפלל עליכם מיד אחרי שאודיע לצד השני שהפגישה מבוטלת. לתת גם להם את השם לתפילה?"

"למה שאתן להם את השם שלו?" התבלבלה יוכבד.

"הבן שלך בסכנה ואת עסוקה במשחקי כבוד?" הזדעקה רחמנא. "אין טעם להסתיר מה שכולם ידעו בסוף. משהו יפגוש אותו במחלקה, יספר הלאה, ינפח קצת. חבל. את יודעת מה? במחברת של השידוכים הרפואיים יש לי הצעות שיכולות להתאים יופי. תעבירי לי מסמכים רפואיים, ואני אתחיל לחפש התאמות בינו לבין המשודכות שלי. יש אחת ש..."

"הבן שלי בריא, ברוך השם", קטעה יוכבד את המשפט באמצעו.
כוחותיה כבר לא עמדו לה, "ואני חייבת לסיים".

"להסתיר זה הכי גרוע, לא תרוויחי כלום", מלמלה רחמנא לתוך
הפומית השותקת. "טוב, מה לעשות. אנשים אוהבים לדמיין
שהמצב טוב. כואב הלב, כואב".

אלישע פנה אל חדרו. חיפש קצת שקט, ומצא את מולי ואת
חברו יושבים ליד השולחן בחדר, משחקים משחק קופסה
ושואגים שאגות ניצחון או משמיעים קריאות הפסד. "מולי,
אני צריך לנוח", ביקש. מולי התקרב אליו ולחש לתוך אוזנו:
"הבטחתי לבנצי שאם הוא יבוא אליי אני אשחק אתו בקאטן.
אם לא אשחק אתו, הוא לא יאמין לי יותר".

"למה לא בחדר שלך?" לחש אלישע בחזרה.

"בתיה וחברות שלה תפסו לי".

"אולי תשחקו בסלון?" הציע אלישע. הצורך להניח את ראשו
על מצע רך הלך והתחזק מרגע לרגע.

"בסלון אנחנו לא יכולים", סתם מולי. "טוב", סיכם באומללות,
"בנצי ילך הביתה, מה אני אעשה".

אלישע לא מחה. עורב שחור השתולל בתוך מוחו וניקר בו
באכזריות.

אלישע סגר את התריס, ובחסות החושך צלל לתוך שינה
טרופה. בחלומו נכנס לתוך מבצר המוקף בגדרות תיל חדים
כסכינים קטנים. בשער עמד זקיף עם חרב שלופה והכריז בטון
מרושע: שירות בתי הסוהר שלום. פתאום משך אותו הזקיף ביד

הפנויה, והשליך אותו לתוך בור עמוק ושחור. קולו של הזקיף המשיך להדהד סביבו, לוכד אותו מכל העברים, שירות בתי הסוהר, שלום.

אלישע התעורר והזדקף מיד. גופו היה רטוב מזיעה. מה החלום ומה המציאות?

אמו הציצה לתוך החדר, בעיניה כל החמלה שבעולם. היא שתקה. מה תאמר?

למה לא סיפרת לי, רצה לשאול את אמו.

ולמה סיפרת לי, רצה לשאול את אביו.

"איך נדע אם הילד שלי קיבל את המכתב?" שאל מתי את רוני.

"שלחנו אותו לפני שבוע, רוב הסיכויים שהגיע", שיער רוני. "אבל אתה יודע, אנשים מגיבים בצורה לא צפויה להפתעות מהסוג הזה. לפעמים התעלמות זו הדרך הנוחה ביותר להתמודדות עם חדשות קשות. ואולי זה מקלקל לו משהו בתדמית, אתה יודע".

פרצופו של מתי התכווץ. "תמיד קלקלתי לו", אמר באנחה. "אולי אתקשר אליו?" הציע.

"גם כן אפשרות. אנסה להשיג את מספר הטלפון שלו או דרך התקשרות אחרת".

מתי חיך פתאום.

"מה מצחיק?" בירר רוני.